

11244

gg

11.244

11.244

VILÁGVÁROSÍ
10
FILLÉR
REGÉNYEK

Nagy Károly 99.
r e g é n y e

1914. évi kiadás

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

A KINAI FAL

REGÉNY

IRTA

NAGY KÁROLY

VILÁGVÁROSI REGÉNYEK

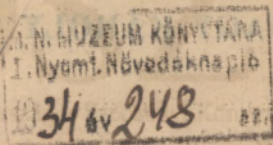

Copyright 1933 by Világvárosi Regények.

Minden jogot fenntartunk,
tehát a fordítás és a filmesítés jogát is

A címlapot Szabó D. György készítette.

Foto: Korona-film.

11. 244 / 99

Megjelenik minden hétfőn.

Szerkesztőség és kiadóhivatal.

Budapest, V., Vilmos császár-ut 34. Tel. 229—31.

A szerkesztésért és a kiadásért felelős:
dr. id. Kovács Dénes

Előfizetési ár: egy évre 4.80 P, félévre 2.40 P.

Kéziratot csak a bélyeg melléklése esetén
küldünk vissza.

Hungária Nyomda R. T., Budapest.

I. FEJEZET.

Edna Lio-Tang, a nagy kínai filmszínésznő mozdulatlanul feküdt a hatalmas recamieren. Mozdulatlanságában szoborhoz lehelett volna hasonlítani, ha nem füstölög fogai között, aranyvégű, egyiptomi cigarettlája. Kezében lepedőnagyságú amerikai ujságot tartott, de már nem olvasott. A lap félig-meddig a földön volt és mikor Edna Lio-Tang kieresztette hosszú, elefántcsontszínű ujjai közül, halk zizzenéssel csukódott össze, a mélysüppedésű perzsaszőnyegen.

A filmsztár mandulavágású, nagy fekete szemei fürgén kalandoztak a pazarul berendezett budoár csodálatos festményeire. Edna Lio-Tang most megmozdult, lassan felült a heverőn, maga alá húzva finoman ivelt lábait. Eloltotta cigaretta-
táját, elgondolkozva nézegette arany színűre lakkozott feltűnően hosszú és hegyes körmeit, aztán, mint aki végleg elhatározta magát, felugrott és csengetett.

A komorna, aki természetesen szintén kínai volt, olyan halkán lépett be, hogy Edna csak akkor vette észre, mikor megszólalt.

— Parancsol?

— Mio, felöltöztetsz, aztán az autót!

— Igenis. Milyen ruhát parancsol?

— Adjál egy kosztümöt, igen, egy világos-
szürke kosztümöt és világoskék blúzt.

Mio kisietett és csakhamar megjelent újra, a
kívánt ruhadarabokkal. Felöltöztette asszonyát
és közben szokása szerint kérdezősködött.

— A filmgyárba megy, miss Edna?

— Igen.

— Sok felvétel van még?

— Ma van az utolsó.

— Aztán szabadságra megyünk?

— Nem megyünk szabadságra.

Mió ijedten nézett úrnőjére.

— Csak nem maradunk itthon?

— Nem maradunk. Elutazunk, de nem sza-
badságra. Nagyon sok dolgunk lesz Mio. Érted
Mio?

Mio nem értette; csak csodálkozva nézett
Ednára. Elkészült az öltöztetéssel és a tükörhöz
vezette asszonyát. Aztán kínai nyelven mondta:

— Szép vagy úrnőm, mint a hasadó hajnal
tavasz elején.

Edna különös pillantást vetett szobalányára.

— Szép vagyok, Mio? — kérdezte szintén ki-
nai nyelven.

— Nagyon szép vagy, asszonyom.

— Nem hizelelgesz?

— Nem. Az igazságot mondom. Azt hiszem,
nincs férfiember, aki ellenállhatna a szépsé-
gednek.

Edna gondolatai megint messze jártak. Csak

hosszú idő múlva szólalt meg, mikor elfordult a tükörtől.

— Most majd kipróbáljuk, Mio, hogy milyen szép vagyok. Az autót!

— Igenis.

— Várj csak. Ezt az ujságot — és a szőnyegen heverő ujságra mutatott — tedd el. Szükségem van rá.

— Igenis.

Mikor a nagy sötétlila gépkocsi kifordult a kis hollywoodi villa kertjéből, Mio visszatért és felvette a földről az ujságot. Pillantása egy ceruzával megjelölt cikke esett.

«A japánok megsemmisítő győzelmet arattak Mandsuria északkeleti részén.»

Mio lassan lekuporodott a szőnyegre és az ujságot ölébe gyűrve hangtalanul sírni kezdett.

4.

A filmgyárban lázasan tolyt a munka, mikor Edna megérkezett. Felvételre festett színészek kis csoportban üldögéltek és beszélgettek, várva, mikor kerül rájuk a sor. A Jupiter-lámpák négy oldalról szórták sugaraikat és a műteremben fulasztó volt a hőség. A hatalmas terem hotelhallnak berendezett sarkában folyt a felvétel. Egy deszkaemelvényen állt Sternberg, a nagy rendező és épen a haját tépte.

— Förtelmes! Érted? Förtelmes! — kiabálta az egyik kényelmes karosszékekben ülő, szmokingos fiatalember felé, — hol láttad te azt, hogy egy jóházból való úrifiu, aki a fél életét úton és

hotelekben tölti el, minden ajtónyílásra felkapja a fejét és odanézzzen? Blazirtabb légy, az Istenre kérlek, blazirtabb légy! És ne markold azt a koktéles poharat, hanem vedd a két ujjad közé és támaszd meg a tenyereddel. Ne felejtsd el, hogy már nem vagy sanfranciskói csapszékben, ahol valami örült, szerencsétlenségemre felfedezett.

Az egyik csoportnál, kis kövér, kopaşzodó ember álldogált, aki az utolsó szavaknál felfigyelt, aztán mosolyogva mondta az 'előtte állóknak.

— A szóbanforgó örült én vagyok — és nyugodtan tovább rágta rágógummiját.

A rendező most meglátta a lassú léptekkel közeledő Ednát, leugrott az emelvényről és elébe sietett.

— Halló, Edna!

— Halló!

— Meggondoltam a dolgot. Mégsem európai ruhában lesz öngyilkos, hanem kiválasztunk valami jóképű kimonót. Nem pongyolát, hanem ruhát.

— Amint jónak látja, Mr. Sternberg.

— Igen, igen. Meggyőződése, hogy öngyilkossághoz jobban áll, valami testhez simuló seiyem. Keressen ki magának valamit. Mutassa meg és sürgőssen öltözzön be, mert mindjárt önre kerül a sor.

— All right.

Edna megfordult és elsietett, a rendező pedig

feltornászta magát az emelvényre és a szócső után nyúlt.

— Tehát megértettél Clarence? Blazirtabban és a poharat nem markolod. Halk zene a háttérben. Ez sok. Hallod, Sam? Ez sok! Úgy, ennyi elég. Vigyázz! Felvételi!

A felvevőgép filmtekercse forogni kezdett. Pár perc múlva újra felhangzott Sternberg vezényszava.

— Állj. Félspercenként átmegy valaki a hallon! Először egy férfi és egy nő. Szerelmespár. Simogatják egymás kezét és egy szót sem szólnak. Halló, a lépcsőfeljárónál egy skót alkuszik a liftboyjall! Aztán bejön két francia. Hangosan vitatkoznak, nagyon gyorsan beszélnek és elmennek a pálmakert felé; újabb félperc múlva bejön két ir és amig átmennek a színen, közkereseti társaságot alapítanak, aztán jön két szemüveges japán, utánuk két angol. Mikor belépnek, az egyik azt mondja, hogy ma meleg van. Nagyon lassan átmennek a hallon. Mikor a kijáróhoz érnek, a másik felel. Csak annyit: Yes. Te, Clarence, azalatt idegesen lapozol a képesújságodban. De nem úgy, mint tegnap. Tégy úgy, fiam, mintha tudnál olvasni. Még egy néger kell nekem. Halló, Morris, hozzá! egy négert. Na, mehet. Los!

Kis idő múlva a rendező megint felüvölt.

— Állj! Hol marad az a Lio-Tang? Becsület-szavamra megőrülök. Hát mi vagyok én, hogy engem mindenki a tébolydába akar juttatni. Edna! Én megölöm azt a bestiát! Itt van drá-

gám? Helyes, ez a kimonó megfelel; van izlése, szívem. Most felmegy a lépcső tetejéig. Lassan jön lefelé, balkeze a karfán van. Úgy. Csak éppen, hogy érinti, nem támaszkodik. Jobbkezeivel végigsimítja a homlokát. A ruha ujja felcsúszik a karján. Mi? Nem csúszik? Persze egy ilyen ferde mozdulattól nem is csúszhat. Na ugy-e? A karja egy pillanatig meztelen, lassan jön és a lépcső közepén megáll. Meglátja Clarencet. Ujra elindul lefelé. Mikor leér...

*

Edna Lio-Tang lemosta arcáról a festéket, áttöltözött és a kijárat felé indult. Mikor a kapuhoz ért, megállt. Pillanatig habozott, aztán belépett a portásfülkébe. Fu-Man-Csu, a kínai portás felugrott és a filmsztár elé sietett. Mély meghajlással üdvözölte és várt, hogy Lilian megszólaljon.

— Van néhány perc idő, Fu-Man-Csu — kérdezte Lilian, miután túlzott udvariassággal viszonozta honfitársa üdvözlését.

— Parancsolj velem, tiszteletreméltó úrnőm és bocsásd meg a merészségemet, amidőn megkérek, hogy foglalj helyet ezen a rozoga és méltatlan széken.

Gyönyörűen faragott, hatalmas karosszékre mutatott, melyet láthatóan Kinából hozott magával.

Edna leült és cigarettát vett elő. Megkínálta a portást és maga is rágyújtott. Pár pillanatig szótlanul fújta a füstöt, aztán halkan megszólalt:

— Kedves Fu-Man-Csu, nagyon fontos dolog

ban óhajtom kikérni, különösen sokra becsült véleményed.

— Ne hozz zavarba úrnőm, méltatlan és jelentéktelen szolgál vagyok. Egyszerű portás csupán.

— Az Arany Sárkány országában nem voltál portás és én ahhoz a böles államhivatalnokhoz jöttem, aki ott voltál.

— Parancsolj velem nagyon szép és nagyon tisztelt asszonyom, bár biztosan tudom, hogy nem érdemlem meg bizalmadat.

— Olvastad a Hollywood Times mai számát?

— Olvastam.

— Azt a cikket is?

— Azt a cikket is.

— Nos, tiszteletreméltó Fu-Man-Csu, ez nem mehet így tovább. A kínai nép így tönkre megy és elpusztul.

— Sajnos, igazat beszélsz asszonyom, de ezen mi nem tudunk segíteni.

— Gondolod Fu-Man-Csu.

— Gondolom.

— Hát tévedsz, Fu-Man-Csu. Én ezen változtatni akarok.

— Te, asszonyom? A te hajlékony kis alakod akar a viharok elé állni? A te porcellán arcocskádat akarod felemelni és azt hiszed, hogy a szépségedtől megbűvölve megtorpannak a Felkelő Nap országának vértől részegült fiai? A te apró, virágszirom kezeid akariák kicsavarni a fegyvert a japán katonák kezéből?

— Igen, Fu-Man-Csu. Nekem megvan a terasem és keresztül is fogom vinni akaratomat.

A portás tünődve nézett az előtte ülőre, aztán leborult a földre és megcsókolta Edna Lio-Tang cipőjét.

— Hiszek neked, asszonyom, — mondta halkan.

Edna felállt. Szemeiben fanatikus tűz lobogott és kezei ökölbeszorultak.

— Én fogom megmenteni az ötezeréves kínai kultúrát, amelyet egy rokonfajta halálra ítél!

— Hogyan fogsz hozzá?

— Add meg nekem a Hi-U-Lim címét.

— San-Franciskóban lakik, a Waverly Place 5. szám alatt

— Köszönöm. Viszontlátásra, Fu-Man-Csu.

— Járj szerencsével, úrnőm.

Edna kilépett a portásfülkéből és beült az autójába. Kezével búcsút intett a portás felé és odaszólt a sofförnek.

— Haza.

II. FEJEZET.

— Ide figyelj, Mio, most elmegyek valahová. Mihelyt ezt a dolgomat elvégeztem, rögtön indulunk San-Franciscóból.

— Hová?

— Haza.

— Haza? Hollywoodba?

— Nem. Haza... Sanghaiba.

Mio elnevette magát a boldogságtól.

— Ó Miss Edna, ezt komolyan mondja? Csakugyan hazamegyünk? Csakugyan Sanghaiba megyünk?

— Igen.

A kis sárga komorna körültáncolta a szobát. Edna mosolyogva nézte, aztán kisietett. Beült a nagy sötétlila gépkocsiba.

— Waverly Place 5 — mondta a sofförnek.

Mig az autó a megjelölt tér felé robogott, Edna elővette kis tükrét és letörülte ajkáról a rúzszt.

Az ötös számú ház előtt megállt a kocsi. Edna kiszállt és meghúzta a kapu mellett lévő régi-módi harangcsengőt.

Sárga selyemruhás kínai szolga nyitotta ki a kaput.

— Itthon van a tiszteletreméltó Hi-U-Lim? — kérdezte.

— Te vagy Lio-Tang, a filmszínésznő?

— Én vagyok.

— Akkor itthon van a mandarin. Vár téged, asszonyom — felelte a szolga.

Edna meglepődve nézett az előtte állóra, de nem szólt semmit, hanem belépett a kapun.

A lépcsőfeljárónál állt Hi-U-Lim. Lilian oda sietett és mélyen meghajolt előtte.

— Lábaid előtt fekszem dicsőséges és nagyon bölcs Hi-U-Lim — mondotta és nem emelte fel a fejét.

— Légy üdvözölve ebben, a hozzád egyáltalán nem méltó viskóban, Edna Lio-Tang. Parancsolj belépni előttem.

— Azt nem fogom tenni — felelte Edna.

A mandarin háromszor ismételte a kérést, de Lilian mindháromszor udvariassen és határozottan visszautasította. Végül is Hi-U-Lim lépett be elsőnek a csodálatos ébenfabútorokkal berendezett terembe.

A leülésnél megisméltődött, régi kínai szokás szerint a kölcsönös udvariaskodás. Végül is Hi-U-Lim ült le elsőnek és a jobboldalra, magában pedig elégedetten állapította meg, hogy a fehérek civilizációja és a lenézett komédiáskodás (mely egyáltalán nem illik a nagyhírű Tang-familia tagjához) nem ölte ki Ednából a jólneveltséget és udvariasságot.

— Ha nem veszed tolakodásnak kérésemet nagyrabecsült művésznő, légy kegyes közölni velem megtisztelő látogatásod célját,

— Tiszteletreméltó bátyám, méltatlan és legkisebb szolgálód úgy értesült kapusodtól, hogy már vártál. Következésképen tudod is, hogy miért tolakodtam be gyönyörűséges palotádba.

Hi-U-Lim bólintott.

— Valóban tudom — felelte. — Fu-Man-Csu értesített jövedeledről, de én tőled szeretném hallani tervedet, ha kegyes leszel közölni azt velem.

— Dicsőséges bátyám, én segíteni akarok népemén. Úgy érzem, megvannak hozzá az eszüközeim, hogy ez sikerüljön is nekem. Vagyonom talán legnagyobb az összes kollégáim között. Sokat kerestem és nem éltem költekezően soha. A legutóbbi tőzsdei események pedig

anélkül, hogy tudtam volna, megtízszerezték a pénzemet. Ebben a pillanatban több mint tízmillió dollárt mondhatok a magaménak.

— Az nagyon sok pénz.

— Azonkívül a fehér férfiak azt állítják, hogy szép vagyok. Én ugyan tudom, hogy ez nem igaz és hogy fajtámbeliek közt végtelenül sokan vannak, akik jóval szebbek nálam, de önekik tetszem és a terveim szerint ezúttal ez a fontos.

— Tulságosan szerény vagy. Engedd, hogy ellentmondjak neked.

— Azt ne tedd, tiszteletreméltó Hi-U-Lim, mert azt fogom hinni, hogy csak az udvariasság beszél belőled.

— Ő nem, erről szó sincs. Folytasd kérlek.

— Az ötezer esztendőös kínai kultúrát halálra ítélte Japán. Hogy történhetett ez? Csak úgy, hogy a mi fajtánk bölcsessége, fatalista bölcsesség volt. A kínai vezetőférfiak hagyták folyni a dolgokat a maguk medrében és ezalatt a japánok megalkudtak a tradíciókkal, szervezkedtek, fegyverkeztek és az angoloktól megtanultak mindent, ami a haditechnikában megtanulható volt. Mikor aztán háborúra került a dolog, akkor Kína hiába kapkodott. Tanulatlan és rosszul felfegyverzett csapatai mindenütt vereséget szenvednek. Így történhetik csak meg, hogy egy hetvenmilliós nemzet legázoljon egy négyszázmilliósat.

— Bölcsesség beszél belőled gyönyörűséges Edna Lio-Tang, legszebb virága atyád, a dicsőséges Wu-Tang kertjének.

— Én tehát elhatároztam, hogy hazámra szentelem életemet és vagyonomat. Fehér katonatisztek és mérnökök barátságát fogom keresni. Kiszedek belőlük minden használhatót. Ahol barátsággal nem boldogulok, ott pénzzel próbálkozom, ahol a pénz sem segít, ott erőszakot fogok alkalmazni.

— Leszámoltál ennek a következményeivel?

— Leszámoltam. Én szívesen meghalok, ha segíték vele népemen.

— A nagy Kon-Fu-Cse, bölcsek bölcse azt mondta: A halál az élet legszebb adománya, mert megnyugvást hoz a nyugtalannak.

— Kon-Fu-Cse pesszimista volt. Én remélem, hogy addig nem halok meg, míg végre nem hajtom tervemet.

— Budha segítsen hozzá. Én nyomorúságos eszközeimmel és szegényes eszemmel veled leszek.

— Fz több, mint amennyit reméltem.

Hi-U-Lim tapsolt és a belépő szolgának parancsot adott.

— Hozzál be rizskalácsot és rózsaharmatbort.

Megkínálta a filmszínésznőt, aki jóízűen evett és ivott. Az uzsonna után Hi-U-Lim kinyitott egy súlyos aranydobozt és cigarettát nyújtott Edna felé. Edna rágvujtott. A házigazda pedig leheveredett egy díszes és sokszínű gyékényre, párnát tett a feje alá és intett a szolgának, hogy hozhatja az ópiumpipát.

Az ópium nehéz füstje, összekeveredett az egyiptomi cigaretta könnyű kék füstjével, a kis

teakfaállványokon álló kínai liliumok pedig pazarul szórták nehéz illatukat...

Jeffrey Nelson, az angol hadsereg kapitánya kéthónapos rendkívüli szabadságát töltötte Sanghaiban. A «Trafalgar» hadihajóval érkezett és elhatározta, hogy fenékgig fogja üríteni «kelet Párisá»-nak sokat ígérő poharát.

Pillanatnyilag szállodai szobájában ruhástól hevert a fehér terítővel letakart ágyon. Most nagyot ásított, aztán anélkül, hogy fejét megmozdította volna, ordított egyet.

— Jimmyle!

Jim, Nelson tisztiszolgája berohant.

— Parancs, kapitány úr!

— A csizmámat!

— Igenis.

Pár pillanat múlva már hozta a tükörfényes lakkcsizmákat. Felhúzta a gazdájára, feladta zubbonyát, leszedett egy pihét a vállszalagjáról és hozzálátott, hogy egy kis rendet csináljon. Közben a régi szolga bizalmaskodásával kérdészködött:

— Lumpolni megy a kapitány úr?

— Hát persze, öreg fiú; vagy azt akarod, hogy kolostorba vonuljak?

— Isten ments. Melvik lokálba megy?

— Azt hiszem, a Moulin Rouge-ba. De előbb megvacsorázom valahol. Ha elvégeztél mindent, te is elmehetsz, de ne rúgj be és ne bánts a kis-lányokat.

Jimmy alamuszi mosollyal felelte.

— Merek is itt én lányokkal kezdeni! Hiszen a kapitány úr elszereti előlem valamennyit!

Ügyesen lehajolt és kikerülte a feléje repülő ruhakefét. Rendbehozta az összegyűrt ágyat.

— Na, viszontlátásra, Jiramy. Azt az újságot ne dobd el. Szükségem van rá.

— Parancsára, kapitány úr.

Jeffry megállt a tükör előtt. Húzott egyet-kettőt a zubbonyán és kedvtelve nézte nem túl magas, de szélesvállú, karcsú alakját. Elmosolyodott. Eszébe jutott, hogy Párisban a nők «ifjú hadistennek» nevezték. Feltette lapos, lakkellenzős sapkáját és kilépett a szállodai szoba ajtaján.

Jimmy magáramaradt és felemelte a földről az újságot, melyet gazdája említett. Szeme egy ceruzával megjelölt cikkekre esett.

«Edna Lio-Tang, a nagy kínai filmszínésznő két hét óta Sanghaiban tartózkodik.»

Jimmy gazdájának a filmszínésznők iránt érzett különös rokonszenvére gondolt és szélesen elvigyorodott.

*

Jeffry Nelson kilépett a kapun és taxi után nézett. A Grand Hotel közvetlen közelében állt is egy bérautó, melynek sofförje kínálkozóan megemelte a sapkáját. Jeffry odalépett és beült.

— A Savoy étteremhez.

— Igenis.

A kocsí elindult. Lassan haladt az óriási tö-

megben, amely esténként ellepi Sanghai amúgy is népes uccáit. A zajos körufakról görbe, rossz-
szul világított és piszkos mellékuccákra fordult.

Mehettek már vagy tíz perc óta, mikor Jeffry kezdte magát kellemetlenül érezni. Kinézett az autó ablakán és csodálkozva látta az ismeretlen környéket, az elmaradozó házakat. Megkopogtatta az ablakot.

— Hé, soffőr, rosszul megyünk!

A soffőr nem felelt. Jeffry most már ököllel ütötte az ablakot.

— Halló, soffőr, nem hallod, rossz irányban megyünk!

A soffőr most megállította az autót és hátrafordult. Kezében hatalmas katonai revolvért tartott.

— Boldogtalannak érzem magam Sir, hogy ellent kell mondánom, de biztosíthatom, hogy nagyon jó irányban megyünk.

— Mit jelent ez?

— Azt, hogy ne próbáljon ellenszegülni, mert lelövöm.

— Ezt nem mered megtenni.

— De igen. Lelövöm és a holttestét elviszem a japán negyedbe. Majd a japánok felelnek a haláláért.

Jeffry pillanat alatt leszámolt a helyzettel. A soffőrnek igaza van. Itt ostromállapot van. Még egy angol katonatiszt élete sem lehet biztonságban. Legfeljebb rákenik a japánokra.

Higgadtan dőlt hátra az ülésen.

— Hová visz?

— Mindjárt meglátja Sir. De előzőleg szíveskedjék átadni a revolverét. Remélem, nem veszi rossz néven.

Jeffry gondolkozott egy kicsit, aztán vállat vont és a félretolt ablak nyílásán átnyújtotta a revolvert. Pillanatig ugyan átvillant az agyán, hogy ezt a revolvert el is lehetne sütni, de aztán mást gondolt. És ha nem talál? Vagy ha csak megsebesíti. Akkor ez az ember azonnal keresztül lövi. Meghalni ráér később is. Meg aztán kezdte érdekelni a dolog. Mi lesz ebből?

A taxi újra megindult és mintegy negyedóra múlva megállt egy magas vasráccsal elkerített villa előtt. A kapu azonnal kinyílt és három kínai katona lépett ki rajta. Körülfogták Jeffryt és bevezették a villába.

A kívülről egészen csendesnek látszó villa belül megbolygatott méhkashoz hasonlított. Kínai katonák szaladgáltak fel-alá a lépcsőkön. Az épületben rengeleg ajtó volt és mindegyik mögül a lázas munka zaja hallatszott. Távirőleadók kopogtak, írógépek zakatoltak, telefonok csengtek. A három katona felvezette a főhadnagyot egy lépcsőn és megálltak az első emelet egyik ajtója előtt. Az egyik katona kopogtatott és be ment. Néhány perc múlva kijött és intett Jeffrynek, hogy kövesse.

A kapitány belépett. A szobában nem volt bútor, csak padok, melyeken — fegyverüket térdük között tartva — vagy tizenkét katona ült. Annál pazarabbul rendezték be a következő szobát. Nehéz kínai selymek, neszfogó szőnye-

gek, függönyök. Az egyik sarokban hatalmas ke-
revet volt. Jeffry szilárd léptekkel ment oda és
leült. A katona, aki bevezette, eltűnt az egyik
függöny nyílásában.

A kapitány, mikor magára maradt, érdek-
lődve nézett körül. Most már nagyon kíváncsi
volt rá, hogy hol van?

Megmozdult a függöny és Jeffry felkapta a fe-
jét. Egy nő állt előtte. Testét hosszú szürke, se-
lyem, kínai ruha fedte. Haja és csodálatosan
nagy szeme fekete volt és... hű de ismerős
ez a nő. Ezt már látta valahol...

A kínai nő most kifogástalan angol nyelven
szólalt meg. Hangja halk volt, de határozott és
kemény.

— Nelson kapitány úr, nemde?

— Igen. Jeffry Nelson vagyok — felelte
Jeffry.

A kínai leány most elmosolyodott egy pilla-
natra.

— Az angol katonatisztek már nem udvari-
asak? Tudtommal azelőtt divatban volt, hogy
felálltak, ha egy hölgygel akarták közölni a
nevüket.

Jeffry felugrott és összeütötte a sarkantyúját.

— Igaza van asszonyom. Bocsásson meg. Bár-
mily furcsa helyzetbe is kerültem, nyilvánvalóan
az ön jóvoltából, mégis gentleman vagyok. Le-
hát még egyszer: a nevem Jeffry Nelson. Kapi-
tány vagyok, őfelsége, az angol király hadsere-
gében.

— Az én nevem Edna Lio-Tang.

— Hát persze! — ütött a homlokára Jeffry.
— Tudtam, hogy ismerem valahonnan. Hát filmen láttam. Művésznő, igazán boldog vagyok, hogy megismerhettem. De nem értem az ön embe-
reit. Miért nem mondták, hogy hová vis-
znek? Akkor elmentem volna a világ végére is és
nem kellett volna revolverrel fenyegetni.

Edna csendesen ingatta a fejét.

— Most meg túlságosan udvarias. De meg-
nyugtathatom. Ha tudta volna, hogy miért aka-
rom vendégül látni, nem jött volna. Foglaljon
helyet.

Leültek egymással szemben, két óriási, disze-
sen faragott karosszékben. Edna kinyitott egy
ezüstdobozt.

— Cigaretta?

— Köszönöm.

Rágyujtottak.

— Parancsoljon velem művésznő.

— Már nem vagyok művésznő. Miután ön jó-
ideig nem távozik innen, elárulhatom, hogy e
pillanatban én vagyok Kina titkos diktátora.

— Ó ... ez érdekes ...

És azért kérettem ... illetve hozattam ide,
mert meg akarom kérni valamire.

— Tessék.

— Ön, úgy hallottam, fiatal kora ellenére hí-
res sztratéga. A legutóbbi hadgyakorlatokon na-
gyon kitűntette magát zseniális terveivel.

Jeffry visszanyerte hidegvérét és hűvösen bó-
lintott.

— Jól van értesülve, Miss Tang.

— Nos, én most résztveszek a kínai hadsereg újjászervezésében. Arra akarom kérni, hogy a mellékelt kérdések alapján dolgozzon ki nekem néhány haditervet.

Ruhája bő újjából összehajtott papírlapot vett elő és a kapitány elé tette.

Jeffry egy pillantást vetett a papírlapra, aztán eltolta maga elől.

— Természetesen tudja, miss Tang, hogy lehetlent kíván?

Edna bólintott.

— Tudom.

— Ennélfogva azt is tudja, hogy nem fogom teljesíteni kívánságát.

— Ezt nagyon sajnálnám, mert ebben az esetben kellemetlen tapasztalatokat fog szerezni arról, hogy semmitől sem riadok vissza, ha célom eléréséről van szó.

— Sokáig nem tarthat itt. Engem keresni fognak.

— Nem fogják. Önnel két hónapig nem törődik az angol hadsereg. Tudom, hogy rendkívüli szabadságon van.

— Ön mindent tud!

— Mindent, amire szükségem van.

Nelson felemelkedett.

— Miss Edna Lio-Tang. Legnagyobb sajnálatomra, nem állhatok rendelkezésére. Tiltott dolgot kíván tőlem.

Edna elgondolkozva nézett maga elé. A dobozba nyúlt és új cigarettára gyujtott. Mélyen

leszívta a füstöt és hosszan elnézte Jeffry fényes barna haját. Aztán hirtelen felállt.

— Holnap reggel nyolc óráig gondolkozhat a dolgon. Akkor újra megkérdezem önt. Ha akkor sem hajlandó eleget tenni kívánságomnak, fél kilenckor főbelövelem.

Hosszú elefántesontszínű ujjával leverte cigarettájáról a hamut és nyugodt léptekkel kiment a szobából.

III. FEJEZET.

Nelson magáramaradt és félig nevetve, félig bosszankodva gondolt a meglepő fordulatra. Nem ijedt meg, de mindenestre hatalmába kerítette egy furcsa érzés. Most felpattant az ajtó és egy katona lépett be. Feszesen tisztelgett Nelson előtt.

— Kapitány úr, alázatosan jelentem, a szobája rendelkezésére áll. Parancsoljon követni.

Jeffry szótlánul megindult a katona után. Agyában lázasan követték egymást a gondolatok.

— Nem; nagyobb baj nem lehet... Jimmy hazajön és még nem találja otthon... elmegy azokba az éttermekbe, amelyekben vacsorázni szokott... ott megmondják, hogy nem volt ott. Elmegy a Mouline Rougeba. Megmondják, hogy nem volt ott. Jimmy okos fiú, ha reggelig nem jön haza, mindjárt elszalad az angol követségre. Ott aztán majd kiderítik a dolgot. Egy szóval... egyszerűen csak időt kell nyerni.

— Ez a kapitány úr szobája. Méltóztassék be-
fáradni.

Kitárta az ajtót, tisztelgett és elment.

Nelson belépett a szobába és meglepetésében
földbegyökerezett a lába. Az egyik karosszékben
ült Jimmy.

— Jimmy! Hogy kerülsz te ide?

Jim kék-zöldre vert, dagadt arccal, felemelt
kedett.

— Kapitány úrnak alázattal jelentem, elra-
boltak.

Nelson minden bosszusága mellett is elnevette
magát.

— Téged is, öreg fiú? Hát az ábrázatodat ki-
verte úgy össze?

Az a két gazfickó, aki idehozott. Úgy történt,
hogy elvégeztem a dolgom és körülbelül egy ne-
gyedóra múlva, a kapitány úr távozása után, én
is elmentem. Alighogy befordultam az első mel-
lékutcába, két kínai, akik eddig valószínűen kö-
vettek, nekem ugrott, letepertek a földre, össze-
kötözték bedobtak egy autóba és idehoztak.

Száttárta a két karját, úgy mondta.

— Most itt vagyok.

— Ez elég baj, vén betörő. Azt hittem, hogy
te fogsz engem is kiszabadítani, de most már en-
nek a lehetőségnek vége.

— Hol vagyunk, kapitány úr?

— Csak annyit tudok, hogy a kínaiak egyik
titkos hadiszállásán. És van itt egy nő... kü-
lönben már láthattad eleget a filmen. Edna Lio-

Taog. Az parancsol itt. Ha nem állok a kinaí
hausereg szolgálatába, holnap reggel agyonlövet.

— Csak nem?

— De bizony Ez nem fél a pokoltól sem. So-
sem láttam még ilyen erélyes és határozott asz-
szonyszemélyt.

— Nem próbálta a kapitány úr elcsábítani?

— Azt hiszem, ezt hiába is próbálnám. Pedig
nagyon tetszik nekem. De ezzel nem lesz köny-
nyű dolgom.

— Mit tegyünk most?

— Az éjjel mindenesetre körül fogunk nézni
ebben a titokzatos épületben. De vigyázni kell,
mert tele van katonákkal.

Leült és aprólékosan megnézegette új ottho-
nát. Szép teakfábólútorok, ázsiai szőnyegek, egy
hatalmas amerikai íróasztal. Oldalt kis benyiló
tábori ággyal. Szóval még Jimre is pontosan el-
készültek.

Éjfél után, három óra tájban Nelson letette
a könyvet, melyben eddig lapozgatott. Intett
Jimnek, lehúzták a csizmáikat és óvaíosan ki-
surrantak az ajtón.

Néptelen folyosókon mentek végig. Az egyik
lépcsőnél, padon ülve aludt egy ór. Halkan el-
siettek mellette és megindultak az emeletről
lefelé.

A földszinten nem álltak meg. Nem is volt
ajánlatos, mert a folyosó végén egyenesen
kongó, közeledő lépteket hallottak. Valószínű-
leg egy őrszemes katona lépteit. Mentek tovább
a lépcsőn lefelé, a pincébe

A pince labirintusszerű, Keresztülkasul futó folyosóit kékfényű neoncsövek világították meg. Nelson a nagy izgalomban is meg tudta csodálni a nagyszerű berendezkedést.

Ebben a pillanatban éles kiáltás ütötte meg a fülüket. Nelson felkapta a fejét.

— Akármilyen legyek, ha ez nem vezényszó volt, — súgta társa fülébe.

A vezényszót tompa dobpergés követte. A két férfi gyors léptekkel, majdnem futva igyekezett a hang irányába.

Rácsos ajtó előtt álltak meg. A homályba húzódva benéztek a hatalmas földalatti terembe. Először vagy tizenöt katonát láttak. Feszesen álltak, lábhoz tett fegyverrel. A katonák előtt balra négy dobos volt, akik halkán, keményen verték hangszerüket. Jobboldalt alacsony kínai tiszt állt, kivont karddal.

Nelson most görcsösen ragadta meg tisztiszolgája karját.

— Jimmy, látod? — suttogta.

— Látom. Francia tiszt.

A szakasszal szemben, a terem falánál fiatal francia katonatiszt állt. Sápadtan, de felemelt fejvel nézett szembe a katonákkal.

— Te! Ezt kivégzik!

— Hát bizony... úgy látszik.

A dobpergés folyton erősödött. Nelson kicsepedezett ajakkal lázasan lihegte.

— Szörnyű, hogy milyen tehetetlenek vagyunk. Itt állunk és nézzük, hogy egy francia tisztet kivégezzenek.

Belekapaszkodott a rácsos ajtóba és vadul megrázta. Az ajtó meg sem moccan.

Most új vezényszó harsant. A katonák vállhoz kapták a fegyverüket. A dobpergés most már nyugtott és kábultan tompa volt, mint a kitörésre készülő Vezuv háborgó hangja.

A francia tiszt kihúzta magát. Keresztet vetett és harsányan felkiáltott.

— Vive la France!

A vezénylő tiszt kardja villant egyet. Tizenöt puská egyszerre dördült el. A kis francia hadnagy egy pillanatig szobormcreven állt, aztán előrebukott.

A kínai katonák vállukra vetették fegyverüket és ketiős rendekbe fejlődtek. Jimmy pedig erőszakkal végigvonszolta gazdáját a folyosókon, szobájuk felé.

Mikor beléptek szobájukba, kellemetlen meglepetés érte Nelsont. Íróasztalánál ült Edna. Egyik kezében az elmaradhatatlan cigarettát, másikban a házi telefon kagylóját tartotta. Fel sem pillantott, mikor a két férfi belépett. Feszült figyelemmel hallgatta a drót másik végén lévő beszélőt. Aztán néhány szót mondott kínai nyelven és letette a kagylót.

Egy pillanatig szótlánul nézte az előtte állókat. Most Jimmyn pihent meg a szeme és cigarettát tartó jobbkezevel félreérthetetlen mozdulatot tett. Jim megfordult és átment a szobájába.

— Kapitány, — mondta az asszony — ön túl

ságosan hamar visszatért felfedező útjáról. Megérttem. Nem lehetett kellemes látvány, amit látott, különösen olyan embernek, akinek holnap reggel választania kell a megalkuvás, vagy a hasonló sors között. Tudtam, hogy megpróbál körülnézni egy kicsit.

— Tudtam. Tapasztalhatta. A lépcső mellett alvó őrt talált. Mit gondol, tűrném én, hogy egy kínai katona elaludjon az őrhelyén? Azonnal haditörvényszék elé állíttatnám. Ebben a házban statárium van. Az öröknek meghagytam, hogyha ön terepszemlére indul, ne vegyék észre.

— Miért tette?

— Akartam, hogy meglássa a most történt szomorú esetet. Most már tudja, hogy nem tréfalok és célom érdekében a végletekig elmegyek. Ehhez tartsa magát.

Nelson a fogait csikorgatta.

— Ördög!

— Ne legyen igazságtalan. A magam érdekében egy légynek sem tudnék ártani. De most arról van szó, hogy a hazámat megmentsem. Kína ötezeréves népe egyszer régen hatalmas falakat építtetett, hogy megvédje csodálatos kultúráját a barbároktól. Ez az idő elmúlt. A kínai fal, mely sok, sok kilométeren át húzódott, legnagyobbbrészt emlékekben gazdag rom csupán. A külső országok civilizációja halálraítélte a régi, híres és félelmes Kinát. Én pedig elébe állok az ítélet végrehajtóinak. Egyszer élt egy leány. Jeanne d'Arc, az orleánsi szűz. Ő is meg-

mentette a hazáját. Én sem leszek rosszabb ennél a kis bretagnei parasztlánynál.

Felállt és végigsimította a homlokát.

— Holnap reggel nyolc órákor várom a válaszat. Én nem alkuszom. Jóéjszakát.

És kisietett a szobából.

IV. FEJEZET.

Nelson végigvetelle magát az ágyán és lázasan gondolkozott. A benyilóból átsűrődött hozzá Jimmy horkolása. Az eseményekben túlszűfolt este kimerítette, de nem akart aludni. Agyában száguldó gondolatok egyetlen szóban összpontosultak. Szökni!

Néhány órán át fetrengett ágyán. Végre elhátározta magát és felkeltette Jimet.

— Jimmy — mondta — nekünk most egyetlen kötelességünk van. Meg kell próbálnunk minden áron a szökést.

— De hogyan, kapitány úr? Hiszen minden folyosón őr van.

Nelson kivezette Jimet az erkélyre.

— Nézd csak — mondta — a szomszéd szoba erkélye ide egy ugrás. Ettől nem riadunk vissza. Arról az erkélyről elérjük az esőcsatornát. A csatornán leereszkedünk az udvarra. Sajnos, amint azt te is láttad, az udvart ölméter magas kőkerítés veszi körül, de ha már lent vagyunk, megpróbálhatjuk, hátha át tudunk mászni rajta.

Jim bólintott. A nagy darab skót legény nem volt semmi rossznak elrontója. Higgadt nyugalommal vállalkozott a nyaktörő produkcióra.

Nelson már a korláton állt. Egyetlen, hatalmas lendülettel vetette át magát, a több mint két méter távolságban lévő erkélyre. Jim kiesit lomhábban mozgott, de csakhamar ő is ott volt.

Nelson két lépést tett az esőesatorna felé. Közben egy pillantást vetett a szobába, melyhez az erkély tartozott. Megdöbbenve állt meg.

A szobából az erkélyre vezető ajtó üvegablakánál egy férfi arcát pillantotta meg. Az arc valósággal hozzálapadt az ablakhoz, amint a két szökevényt bámulta.

Egy pillanatig tanácstalanul álltak mindketten. Aztán az arc elmosolyodott.

— Te Jim! — mondta Nelson. — Ez egy japán!

— Hogy kerül ez ide?

A japán most megmozdult. Kinyitotta az ajtót és invitáló mozdulatot tett.

— Fáradjanak be hozzám, mondta angolul.

Nelson és Jim beléptek. A japáni bemutatkozott.

— Hiurita Yamada vagyok. Hadnagy, a diesőséges japán hadseregben.

— Nelson kapitány, őfelsége, az angol király szolgálatában. Ez itt a tisztiszolgám.

Yamada hadnagy felgyújtott egy kis állólámpát.

— Szökni akartak?

— Természetesen.

— Felesleges és meddő próbálkozás. Ebből a házból nem lehet megszökni.

— Ön is fogoly?

— Igen.

— Próbált már szökni?

— Tizenhétszer.

— Hogy lehet az, hogy egyszer sem sikerült?

— Egyrészt tele van az udvar katonákkal, másrészt a falakon kémlelőlyukak vannak. Biztosíthatom, már tudják, hogy önök szökni akartak.

— Kellemetlen. Hédnagy ur mióta van itt?

— Három hete.

— De hisz a lapok azt írták, hogy Edna Lio-Tang csak két heté van Sanghaiban.

— A lapok tévedtek. Az egyik kínai katonát megvesztegettem és kivalladtam. Elmondta, hogy Edna Lio-Tang körülbelül hat hete érkezett Sanghaiba. Érintkezésbe lépett a kínai kormánnyal és felajánlotta az államnak a pénzét és szolgálatait. Ezt a villát jelölték ki a számára és itt ő korlátlan úr. Innen készíti elő Man-Ho-Shek tábornok számára az új ellenoffenzívát.

— Érdekes. Mit tud még?

— Semmit. A kínai nem mert többet beszélni és én megértem félelmét.

— Különös asszony ez.

Yamada vállalat vont.

— Csak asszony. Nem fog sokat elérni. Japánban nem tud megbírkózni. Sem ő, sem más.

— Mit szolt ahhoz, hogy ön tizenhétszer próbált szökni?

— Elég elnéző volt. Ebből is látszik, hogy nem való arra a helyre, amelyet betölt. Egyébként holnap éjjel újból próbálkozom.

— De hiszen ön mondta, hogy innen nem lehet megszökni.

A japáni újból vállat vont és gőgösen mondta,

— Mindegy. Egy japán tisztnek mindig és újra próbálkoznia kell!

— Mit szól ehhez az egész dologhoz?

— Nevetek rajta.

— Na, ez talán túlzás. Ezt az asszonyt nagyon nemes szándék vezeti. Szép, amit tesz és én kívánom, hogy sikerüljön neki.

— Hiába kívánja. Japán ellen nem ez az asszony, hanem a világon senki sem boldogulna.

Nelsonban megmozdult az angol katonatiszt.

— Nono, Mr. Yamada. Ön túlságosan elbizakodott. Kína ellen elért eredményeik, nagyon is érthetőek. Szervezetlen hadsereg, széthúzó tábornokok...

— Ön téved, kapitány úr. Más nemzet ellen is sikeresen küzdenénk. Japánnak ma már nem lehet ellenállni.

Nelsont bosszantotta a dölyfös hang.

— Ugyan kérem, ön túlságosan sovíniszta és mindenkit lenéz, aki nem japáni. Legfőképpen Kinát. Ezekután megértem Edna Lio-Tang ambícióját.

Yamada hadnagy megint mosolygott.

— Kapitány úr, ön túlságosan megérli Tang kisasszonyt. Attól tartok, hogy ez a nagy megértés inkább a szép filmszínésznőnek szól. Ön

beleszeretett Edna Lio-Tangba. Az angolok elég könnyelműek az ilyesmihez.

Nelson felpattant.

— Hadnagy úr, ön sokat enged meg magának!

— Ha ez a nézele, akkor bocsásson meg. De ez az egész vita céltalan. Japán halad a megjelölt úton és nem lehet megállítani. A mi szigeteink tulságosan kicsik már. Sokan vagyunk és terjeszkednünk kell. Ami pedig a kínai népet illeti...

— Nos? Miért nem folytatja?

— A kínai nép felesleges.

— Micsoda?

— Igen, igen. Aki halni való, az haljon meg!

Nelson felállt.

— Köszönöm, hadnagy úr. Sokat tanultam öntől. Bocsásson ki innen, kérem.

— Az erkélyen át?

— Nem. Az ajtón. Visszamegyek a szobámba, amely szomszédos az önével.

A japán tiszt kinyitotta az ajtót. Míg a két férfi kiment a szobából, olyan gúnyosan mosolygott, hogy Nelsonnak nagy kedve lett volna egy jólirányított ökölcsapással eltüntetni ezt a mosolyt, a sárga arcáról.

Bementek a szobájukba. A kapitány lerángatta macaról a ruhát és lefeküdt. Jim értelmetlenül nézte, mire dühösen ráfordult.

— Mit bámulsz, te borjú? Eredj aludni! Itt maradunk!

Reggel nyolc órakor megszólalt Nelson házi-telefonja. A kapitány kimászott az ágyból és fel-emelte a kagylót.

— Itt Nelson.

— Itt Edna Lio-Tang. Felkeltettem?

— Igen.

— Ne haragudjon, de kíváncsian várom a válaszát.

— Itt maradok, Miss Tang!

— Na látja, ez derék dolog. Mikor lát munkához?

— Azonnal. Küldessen fel néhány katonai térképet. Na igen, azt a papírlapot is, melyen a kérdései vannak.

— Rögtön küldöm. Most, miután ittmarad, már hozzánk tartozónak hiszem és örömmel közlök önnel valamit.

— Hallgatom.

— Van egy amerikai mérnököm. Az éjjel fel-talált egy gázt. Bódító gáz. Ezzel a kezünkben, hatalmas dolgokra lesz képes a kínai hadsereg.

— Gratulálok. És mondja, miss Edna, ez a tehetséges amerikai is fogoly?

— Nem. Ez a tehetséges amerikai mérnök egyúttal tehetséges üzletember is.

— Értem.

— Mindenesetre drágán adta a tehetségét, de nem baj. Többet érek vele, mint száz vagón lő-fegyverrel.

— Maga így ért a haditechnikához?

— Nem. Őszintén szólva, azt szajkózom, amit olvastam. És vannak elképzeléseim... De most dolgom van, ha nem haragszik. A tengerészeti szakértőm akar jelentést tenni.

— Csak egy pillanatra még... Az is angol?

— Nem. Ausztráliai. Nagyon tehetséges ember...

— Mondja, ezeket az embereket mind maga szedte össze?

— Én és az ügynökeim.

— Mennyi idő alatt?

— Két hét alatt. Viszontlátásra.

Letette a kagylót. Nelson elgondolkozva nézett maga elé.

— Micsoda asszony! — mondta. Aztán eszébe jutottak Yamada hadnagy szavai: — Ön beleszeretett ebbe a nőbe...

— Lehet, hogy csakugyan beleszerettem. Na, majd kiderül.

Kopogtak az ajtón. Kínai katona lépett be. Hatalmas ezüst tálcán reggelit hozott. Nelson, Jim segítségével befejezte az öltözködést és jóétvággal megreggelizett. Csakhamar újra jött a katona és Nelson elé tette a kért térképeket és az említett papirost.

Nelson munkához látott. Nagyon szerette a foglalkozását. Sokra tartotta a tudományát. A munka láza magával ragadta és észre sem vette, hogy lassankint eltelt a nap. Az ebédje kihülve ott feküdt az asztalon. Nelson eldobta a ceruzát, felemelte a telefonkagylót és uzsonnát kért.

Az uzsonnát hozó katonával egyidejűleg a

szobába lépett Edna Lio-Tang. Ismeretségük óta először nyújtott kezét Yeffrynek.

— Önnel fogok uzsonnázni, kapitány — mondta mosolyogva.

— Nagyon mégtisztel, asszonyom — felelte Nelson és megcsókolta az aranyszínűre lakkozott körmű keskeny kezét.

Edna maga töltötte be a teát.

— Mennyire jutott? — kérdezte.

— Ó, nagyon sokat dolgoztam. Látja, még ebédelni is elfelejtettem. Itt van az eddigi munkám. Nyolc különböző offenzíva, annak lehetséges ellentámadásai és azok kivédése. A térképen zászlócskákkal jelöltem az útvonalat. Fogok majd keresni néhány újságot, amiben a legutóbbi hadszíntéri jelentéseket megtalálom.

— Majd intézkedem.

Többet nem beszéltek a háborúról. Nelson pihenni akart és ezt Edna észrevette. Élményeket mesélt a hollywoodi stúdiókról és másfél órán keresztül nevetgélt, pletykázott és tréfált. Aki most látja, nem hitte volna el, hogy ez az asszony Kina titkos diktátora...

*

Éjjel tizenkét óra lehetett, mikor ismét megszólalt a telefon. Nelson, aki még dolgozott, felémelte a kagylót.

— Tessék!

— Kedves Nelson kapitány — hallotta Edna Lio-Tang hangját — közölni akarom önnel a következőket. Először is biztosítom arról, hogy

tudom, miért vállalta el ezt az angol katonatiszt számára tiltott megbízást. Nem azért, mert megfenyegettem, hanem, mert találkozott Yamada hadnaggyal és beszélgetett vele.

— Szóval tudja, hogy ...

— Tudom, hogy meg akart szökni. Egyáltalán, ebben a házban kevés olyan dolog történhet, amiről én nem tudok. Tudom, hogy olyanokat mondott önnek, melyek megérlelték és véglegessé tették elhatározását, hogy mellém álljon. Tudom, hogy Yamada túl elnézőnek bélyegzett és azt mondta, hogy nem vagyok arra a helyre való, amelyet betöltök.

— Miért közli ezt velem, épen most?

— Yamada, aki egyébként akkor került fogásomba, mikor ki akarta kémlelni főhadiszállásomat, ma éjjel tizennyolcadszor kísérelt meg szökést.

— Sikerült?

— Nem sikerült. Tizennyolcadszor is elfogták és parancsomra, öt perccel ezelőtt főbelőtték ...

*

Három heti szabadsága lett volna Edna Liotangnak, a «Titokzatos mandarin» felvételeinek befejezése után. A világhírű filmszínésznő azonban, a három hét letelte után nem jelentkezett, a stúdióban. Az érthetetlen késedelem természetesen nagy feltűnést keltett a filmvárosban, mikor pedig a negyedik hét is eltelt, anélkül, hogy a filmsztár előkerült volna, egész Hollywood lázban volt. A filmgyárban megakadtak az új film felvételei. Az igazgatóság érintkezésbe lé-

pett minden olyan hellyel, amelyen Edna megfordulhatott, eredményt azonban sehol nem értek el. San-Franciscoban látták ugyan néhány héttel ezelőtt, de semmi lényeges felvilágosítást nem tudtak adni, a kétségbeesett producernek.

Megtudták, hogy a kínai sztár Sanghaiban is volt, de onnan azt a választ kapták, hogy Edna Lio-Tang, amilyen hirtelen és váratlanul megérkezett, olyan nyomtalanul el is tűnt.

Az összes lapok tele voltak az érdekes esettel. Egyesek bűntényt sejtettek a dolog mögött és rendőrségi beavatkozást követeltek. Mások egyszerű reklámnak minősítették a dolgot és azt hangoztatták, hogy az egész esetnek éppen olyan ize van, mint Greta Garbo sorozatos és állítólagos eljegyzéseinek.

Voltak olyanok is, akik fantasztikus mesékkel álltak elő. Hogy Edna férjhez ment egy ausztráliai milliárdoshoz és Sidneyben van, hogy beleszeretett egy angol katonatisztbe, aki Honoluluba szöktette és hogy a francia Rivierán látták egy exkirály társaságában.

Akadnak lapok, melyek tréfásan fogták fel a dolgot. Ezek azt hangoztatták, hogy a szép és exotikus színésznő Délamerikába ment és ott tyúkfarmot rendezett be magának. Tyúkokkal fekszik és tyúkokkal ébred. A másik cikkíró azt közölte a nagyérdemű olvasókkal, hogy a diva különböző machinációk révén lemondásra kényszerítette egy kis hindu tartomány uralkodóját és most ő a rahapatalai maharadzsa. Egy vicclap erre az utóbbira azzal duplázott rá,

hogy Edna álszakált ragasztott és most ő, a Ra-
bindranat Tagore.

Az igazságot csak ketten tudták, Fu-Man-Csu,
a portás és Hi-U-Lim, a tiszteletreméltó man-
darin.

Ők azonban hallgattak, mert ahogy a nagy
kínai filozófus, Kon-Fu-Cse mondta: Többet
mond egy néma böles, mint száz folyton beszélő
bolond...

VI. FEJEZET.

Az egész dolog érthetetlenül és hirtelen lör-
tént.

Nelson kapitány már a második napot töl-
tötte Edna Lio-Tang titokzatos házában. A nap
bőven ontotta sugarait és juttatott belőle az író-
asztalnál görnyedő Nelsonnak is, aki éppen
azon a problémán gondolkozott, hogy hogyan
lehet repülőgépekkel megbontani egy záró-
tüzet.

Észre sem vette, mikor Edna belépett a szo-
bájába.

— Ejnye, kedves kapitány, már megint nem
ebédelt! — mondta szemrehányó hangon.

Jeffry felugrott.

— Csakugyan, miss Tang. Ne tulajdonítson
fontosságot a dolognak. Ha munkában vagyok,
eszembe sem jut az ebéd. Nézze csak, milyen
gyorsan dolgozom. Még egy nap és befejeztem
az egész elméleti hadjáratot.

— Nagyon siet. Úgy látszik, alig várja, hogy

kiszabaduljon innen. Mit fog akkor tenni, ha szabadonbocsátom? Feleljen?

Odalépett a kapitányhoz és a vállára tette a kezét.

Nelson maga sem tudta, hogyan történt a dolog. Érezte, hogy az agyát elborítja a vér, átkapta a nő karcsú derekát és megcsókolta a filmen annyiszor megcsodált, különös metszésű ajkát.

Edna leejtette karjait és átadta magát a csóknak. Melle szaporán emelkedett és süllyedt. Arcából lefutott a vér. Aztán hirtelen feleszmélt és ellökte magától a férfit.

— Nem lehet, — suttogta — nem szabad...

— Miért? Én szeretem magát... Edna, én így még soha nem szerettem asszonyt!

Újra elindult feléje, de Edna kinyújtotta karját és nem engedte közel magához.

— Nem lehet — mondta újra. — Köztünk nagy akadály van.

— A kínai fal. A nagy fal, amelynek építését Shi Whang-i császár kezdte meg, amelyet rommá őrlött az idő és amelyet én akarok újjáépíteni.

Szemeiben olyan fanatikus tűz lobogott, hogy Nelson nem is próbálkozott tovább. Leült íróasztala mellé és számításaiba mélyedt.

*

Másnap, korán reggel Nelson, hóna alá csapta a papírjait és elindult Edna szobája felé. Edna még az éjszaka folyamán telefonon közölte vele,

hogy német konstruktőrje elkészült egy újfajta tank precizirozott modelljével és a sanghai fegyvergyár már reggel hozzáfog a munkához.

Egyelőre száz darab tankot rendelt meg és saját pénzéből többszázezer dollárt fizetett ki a gyár egyik főtisztviselőjének, akivel szintén éjszaka lépett érintkezésbe.

Nelson gyors léptekkel haladt a keresztülkasul húzódó folyosókon. Mikor a fehérre festett ajtó elé ért, meglepődve állt meg. Nagy lármát és olyan hangokat hallott, mint mikor bútorokat döntenek fel.

Most egy női sikoltás hallatszott. A kapitány felrántotta az ajtót és berontott.

Az első szobában, mint rendesen, néhány katonát tartózkodott, de most nem ültek padjaikon, hanem ijedten álldogáltak és topogtak.

Nelson elkapta az egyiket a karjánál.

— Mi van itt? — kérdezte.

A katona hallgatott és rémülten pislogott, Nelson megrázta.

— Nem hallod? Azt kérdeztem, hogy mi van itt?

— A... a tábornok úr... meg a...

Most újabb sikoltás hallatszott. A kapitány nekiiramodott a belső szoba felé, de egy másik katona elébe állt.

— Kapitány úr — mondta — nem lehet. Nem szabad.

— Mit nem szabad?!

— A tábornok úr megparancsolta, hogy ne

engedjünk be senkit, amíg erre ő külön engedélyt nem ad.

Bent egy szék dőlhetett fel. Aztán Edna hangja hallatszott.

— Segítség! Segítség! Jeffry!

Nelson, mikor a nevét meghallotta, felordított. Félrelökte az útjában álló katonát és megragadta a kilincset.

Az ajtó nem nyílt ki. Kulccsal zárták be. A kapitány nekivegette a vállát és betörte.

Egy pillanatra megállt és lihegve nézte az eléje táruló látványt.

Aranysujtásos uniformisú kínai tábornok birkózott Ednával. A leány kétségbeesetten védekezett. A ruha nagy rongyokban lógott le róla. Fekete haja ziláltan omlott szét a recamiere-n, ahová a tábornok legyűrte.

Mikor az ajtó betört, a tábornok felegyenesegett és dühösen bámult a betolakodóra. Nelson előrelépett. Szó nélkül nézte a kipirult arcú tártárbajuszos férfit. Aztán megmozdult. Meglendült a karja és izmos ökle lezuhant a kínai állkapcsára.

A tábornok végigvágódott a földön. Néhány pillanatig kábultan feküdt, aztán lassan felemelkedett és Nelson elé állt.

— Szóval így vagyunk — mondta ijesztő nyugalommal.

Edna felugrott és Nelson mellé állt. A tábornok ügyet sem vetett rá, csak Nelsont nézte ki-tartóan, összehúzott szemöldökkel.

— Hát kapitány úr, ez nagy hiba volt —

mondta. — Végzetes hiba volt. Ezt az ütést drágán fogja megfizetni.

Nyugodt léptekkel, az egyik székhez lépett. Fogta kardját és sapkáját és kiment a szobából.

Edna és Nelson szótlanul nézték egymást. Edna még mindig lihegett és ideges kézzel próbálta rendbeszedni ronggyá tépett ruháját.

Percekig tartott, míg megnyugodott. Az ezüstdobozból cigarettát vett elő és rágyújtott.

— Köszönöm kapitány úr — mondta halalkan.

— Az imént úgy hallottam, hogy másképen szólított.

— Igen... meghallottam a hangját oda-kint... és nem is tudom... valahogy nem jutott más az eszembe, mint a keresztnéve. Nem haragszik érte?

— Nem. Örülök neki. Csak azt sajnálom, hogy ilyen körülmények között szólított először így. Ki volt az az ember?

— Ez Csan-Ho-Shek tábornok volt. A kínai hadsereg generalisszimusa. Az ő számára készítettem itt elő a nagy ellenoffenzívát. Az a célunk, hogy megtisztítsuk Kína ősi, szent földjét, a mennyei birodalmat a japánoktól. Japán katona nem maradhat a Nagy Falon belül. Néhány nap múlva megindul az offenzíva. A fegyvergyárakban negyvenezer munkás dolgozik. A kínai hadsereg végre fel lesz szerelve. Mesébeillő vagyonom fele ráment. Odaadtam az energiámat és a lelkem nyugalma. De ezt már nem. Ezt nem...

Mikor megismerkedtünk, rögtön célzásokat tett. Később ajánlatokat és most...

Pillanatra elhallgatott.

— Ezt azért nem lett volna szabad, Nelson. Ez az ember tábornok és kínai — folytatta. — Én félek, hogy megbosszúlja magát.

— Nem félek, — felelte Nelson. — Nem tehet semmit egy angol tiszttel szemben.

— Ugyan kérem, hát én nem tettem? Ha én mertem, ő is mer... Kérem, nagyon vigyázzon magára.

— Félt engem?

— Erről ne beszéljünk.

— Amint parancsolja. Elhoztam a megbeszélte hegyi terveket. Az persze papíron biztos csak és el is lehet rontani, de egy közepes tudományú hadvezér, már kitűnően végrehajthatja.

*

Nelson végigsietett a folyosón és belépett a szobájába. Ebben a pillanatban három kínai ugrott elő a függöny mögül és mielőtt a védekezésre csak gondolni is tudott volna, ráugrottak és összekötözték.

A kapitány nem volt különösen meglepve. Sejtette, hogy a pofonnak folytatása lesz. Egyetlen katonatiszt sem hagyhat magán száradni ilyen sértést. Hát még ha kínai és hát még, ha európaiktól szenvedett sérelmet.

Inkább kíváncsian, mint megfélemlítve ment, amerre a három katona tuszkolta. Az épület egyik olyan szárnyába vitték, amelyet Nelson

még nem ismert. Belökték egy ajtón és a kapitány egy pillanatra elkáprázott a szokatlan világítástól.

Kék és piros fények világították meg a hatalmas termet. A falakon művészi, aranyozott cirádás díszítések és rengeteg ábra, melyek zöld és aranszínű sárkányokat ábrázoltak. A sarokban, bronzemelvényen, színarany Buddha-szobor trónolt. Előtte feküdt arcraborulva: zöld és aranszárkányokkal díszített bő kimonóban Csan-Ho-Shek tábornok és elmerülve imádkozott.

— Buddha szentély — gondolta Nelson. — Idegen ezt még nem láthatta, vagy ha látta, nem mondhatta el. Nem kerülök ki élve innen.

A tábornok most felemelkedett és meggyújtotta a bálvány felett kifeszített viaszszínű pergament-lampionok gyertyáit. Mégegyszer meghajolt a földig, aztán a megkötözött Nelson felé fordult.

— Remélem, kapitány úr, — mondta mosolyogva — igazi angol gentlemannal állok szemben, aki tisztában van azzal, hogy aki sért, az elégtétellel tartozik.

Nelson vállat vont.

— Efelől nem lehet kétsége.

— Nincs is. Mi párbajt fogunk vívni.

Nelson bólintott.

— Helyes. Hogy parancsolja? Kard? Pisztoly?

A tábornok folyton mosolyogva csendesen imádkozta a fejét.

— Nem, nem. Mi az ősi kínai párbajt fogjuk vívni.

Görbe kést vett elő, a kapitányhoz lépett és elvágta a kötelékeit. Nelson nagyot nyújtózott és megdörzsölte elkínzott csuklóját.

— Nem értem egészen a dolgot tábornok úr, — mondta.

— Mindjárt megérti. Az ősi kínai párbajt, a Buddha-szentélyben tartják. Buddha szobra előtt, három-három késsel. A késeket, az ellenfelek tizenöt lépésről dobják egymásra. Buddha dönt.

Elővett egy dobozt és kiborította tartalmát a szobor elé. Majdnem sarló alakú, görbe kínai kések voltak, vastag markolattal. Pengéjük a markolatnál széles, aztán folyton vékonyabb, a hegyénél majdnem, mint a tű.

Nelson megrázta a fejét.

— Nem, tábornok úr. Ehhez nem értek. Karddal, vagy pisztollyal...

— Bocsássa meg szerény szolgájának, hogy merészel a szavába vágni. Én vagyok a sértett. Én választom meg az elégtételadás módját. Parancsoljon!

Három kést nyújtott át Nelsonnak. A kapitány egyet a jobb kezébe vett és meglóbálta.

— Nem jó, nem jó kapitány úr! Ha megengedi, majd megmutatom. Kegyeskedjék odanézni.

Egy távoli sarokra mutatott. Nelson csak most vette észre, hogy ott egy fatalpra ra-

gasztva, embernagyságú kép, vagy plakát áll, mely egy japán katonát ábrázol.

A tábornok felemelte az egyik kést. Meglendült a karja. A kés sziszegve szúrta keresztül a levegőt és megállt a japán katona homlokában.

Nelson összevonta szemöldökét. A tábornok megfogta a másik kést. Nelson megfigyelte, hogy három ujjal fogja és a dobásnál valami furcsa csuklóforgást végez.

Egy pillanat múlva halk pendülés hallatszott és a kés rezegve állt meg a japán katonát ábrázoló kép torkában.

És már repült a harmadik is. A képnek már csak egy szeme volt.

— Méltóztatott látni, ugyebár?

— Igen, tábornok úr. Nagyon élvezetes cirkuszi mutatvány volt.

A tábornoknak ökölbeszorult a keze, de nyugalmat erőltetett magára és rekedten mondta.

— Ezer esztendővel ezelőtt császárok és hercegek vívták ezt a párbajt. Buddha-szentélye más hangot kíván kapitány úr.

Nelson elmosolyodott.

— Ön téved, tábornok úr, ha azt hiszi, hogy én ezt párbajnak nevezem. Ez egyszerűen gyilkosság.

— Önnek joga van úgy nevezni, ahogy akarja. Remélem, nem hátrál meg?

— Nem. Egy angol tiszt nem hátrál meg soha.

Megfogta a késeket és a falhoz lépett. Össze-

ütötte a sarkantyúját, kihúzta magát és csengő hangon felkiáltott.

— Isten óvja a királyt!

A tábornok megállt a másik falnál, Nelsonnal szemben.

— Parancsoljon elsőnek dobni.

Nelson megrázta a fejét.

— Ön a sértett, tábornok úr. Ezt annyiszor hangsúlyozta, hogy nem felejtettem el. Csak tessék.

A tábornok felemelte a kést. Pillanatig állt, aztán megmozdult a csuklója. Egy villanást látott Nelson, aztán a feje felett tompa ütést érzett.

Ellépett a faltól és meglepődve látta, hogy a sapkája ott marad. A kés azt ütötte át és oda szegezte a faburkolathoz.

— Ön következik, kapitány úr.

Nelson a kését a lábához ejtette.

— Mint mondtam, nem értek hozzá. Csak tessék tábornok úr.

— Amint parancsolja.

Felemelte a második kést. Nelson lehunyta a szemét. Tudta, hogy a tábornok nem hibázhat. Az is csodálatos, hogy az elsőnél ott volt az a két-három milliméteres differencia.

A tábornok megforgatta a csuklóját, de mielőtt eldobta volna a kést, felpattant az ajtó és belépett két kínai katona között Edna.

— Állj! — kiáltotta, az izgalomtól remegő hangon.

A tábornok meglepődve indult eléje.

— Ön megfélemezik magáról kisasszony és elébe vág Buddha ítéletének.

— Nem én, tábornok úr, hanem a nemzet. A hadügyminiszter táviratozott Pekingből. Önnek ebben a pillanatokban indulnia kell. Holnap reggel kezdődik az ellenoffenzíva. Itt a távirat.

Csan-Ho-Shek tábornok átvette a táviratot. Elolvasta, aztán könnyedén meghajolt Edna előtt és kifelé indult. Az ajtónál megállt.

— Önnek szerencséje van, kapitány úr.

— Mint rendesen, tábornok úr.

A tábornok kiment. Nelson Ednához lépett.

— Ezt maga csinálta, Edna?

— Nem.

— De igen.

— Igen.

— Hogy csinálta?

— Mikor maga elment tőlem, felhívtam telefonon a hadügyminisztert és beszéltem vele!

— Köszönöm.

— Ne köszönje. Az offenzívát holnap csakugyan meg kell kezdeni, másrészt pedig az ön életéért én vagyok felelős. De most nem ez a fontos. Mikor fejezi be a munkáját.

— Ma délután készen vagyok. Már mindent átadtam önnek, csak kis részletek vannak még hátra.

Erősen tűzött be a nap az ablakon. A nagy melegtől Nelson felébredt. Lustán nyújtózott az ágyban, arcát a napsugarak felé fordítva és jobbnak látta egyelőre nem nyitni ki a szemét.

Aztán eszébe jutott valami és hirtelen talpraugrott. Bámulva nézett körül. Otthon volt, szálólóbeli szobájában. Persze, ezek a bútorok... Ez a tükör... Érthetetlen.

— Jimmy! — kiáltott.

Jim bejött és álmosan nézett gazdájára.

— Mi ez Jim? hogyan kerülünk mi ide?

Jim szaporán pislogott.

— Nem tudom, kapitány úr.

Nelson homlokára szorította kezeit és felindultan járt fel-alá. Ruhája, melyet napközben viselt, ott feküdt az ágy mellett egy széken.

— Ezt a ruhát te tetted ide?

— Nem kapitány úr.

Jim szaporán pislogott.

— Nem értem. nem értem.

Most hirtelen lehajolt és felemelt valamit a földről. Pici csontnyelű hártylegyező volt, telefestve kínai betűkkel.

— Az Ednáé, — gondolta — biztos, hogy láttam ezt nála.

Gyorsan a telefonhoz lépett.

— Az éjjeli portás itt van? — kérdezte.

— Alszik — felelte egy hang, a drót másik végén.

— Keltsék fel! Megfizetem a fáradságát.

Jöjjön fel azonnal a 227-esbe! Nagyon sürgös!

Letette a kagylót és folytatta ideges sétáját. A kis legyezőt kezében tartotta és gépiesen le-
gyezgette vele felhevült arcát.

Csakhamar kopogtak az ajtón és a portás lé-
pett be. Elnyomott egy ásítást, de a jó borralaló
reményében szolgálatkészen mondta:

— Parancsoljon, kapitány úr.

— Maga volt ma éjjel szolgálatban?

— Igen kérem.

— Mikor jöttünk mi haza?

— A kapitány úr három óra körül, Jim úr
félórával később.

— Mondjon el mindent!

A portás sunyi mosollyal nézett Nelsonra.

— Mit mondjak el, kérem?

— Milyen körülmények közt érkeztem?

— Hát... megártott az ópium, az biztos.

— Micsoda ópium? Beszéljen értelmesen.

Először is azt mondja meg, hogy ki hozott haza.

— Két kínai cipelte a kapitány urat, de egy
hölgy is volt velük. Egy lefátyolozott hölgy.

— Mondott valamit az a hölgy?

— Igen. Azt mondta, hogy a kapitány úr négy
napig egy ópiumtanyán volt és miután elfogyott
a pénze, hát hazahozták. Én hozzá vagyok
szokva az ilyesmihez. Nem először történik kül-
földiekkel, akik egyszerre akarnak kitapasza-
talni mindent.

— Aztán mi történt?

— Felvitték kapitány urat a szobájába. Pár
perc múlva elmentek mind a hárman. Körül-

belül egy félóra múlva egy riksa állt meg a hotel előtt, amelyikből ket másik kínai a Jim urat emelle ki. Azt mondták, hogy be van rugva és szintén felhozták. Ezen már én is csodálkoztam egy kicsit, de az egyik a kezembe nyomott öt dollárt és erre rögtön abbahagytam a csodálkozást.

Nelson rosszkedvűen legyintett.

— Egyebet nem tud?

— Nem, kérem.

— Na, mehet aludni. Itt van húsz dollár, amiért megzavartam a pihenését.

— Nagyon szépen köszönöm kapitány úr. Ha esetleg megint ópiumot akar szívni, tudok egy nagyszerű helyet.

— Köszönöm, nem akarok semmit!

A portás nagy hajlongások közt kihátrált az ajtón. Nelson cigarettára gyújtott, leült és közelebb intette Jimmyt.

— Na mit szólna ehhez Jim? — kérdezte.

— Különös, kapitány úr, nagyon különös.

— Hm... mondd csak... Nem álmodtuk ezt az egész dolgot? Nem szívtunk mi csakugyan ópiumot?

— Úgy? És akkor minek tulajdonítja a kapitány úr, hogy az ábrázatom össze van verve és a karom kimarjult.

— Igaz, igaz, szóval nem álmodtuk. Dehát miért? ... Mi ez? ...

Felállt és tünődve járkált fel-alá. Aztán hirtelen elhatározással öltözni kezdett.

— Hozd rendbe magad, elmegyünk.

Felkapkodta a ruháit és a revolverét kereste. Aztán eszébe jutott, hogy azt elvették tőle négy nappal ezelőtt, mikor elrabolták.

— Jim, add ide a revolveredet!

Zsebrevágta a revolvert, fejébe nyomta sapkáját és az ajtóhoz lépett.

— Gyere Jimmy! — mondta.

*

Jeffry Nelson leült egy étterem kerthelyiségében, sört rendelt és lepergette magában az elmúlt órák eseményeit.

Igen... remekül megjegyezte az útirányt! Úgy ment Jimmel a titokzatos villa felé, mintha évek óta mindennap megtette volna az utat. Persze gyalog mentek... így egyszerűbb volt, bár eléggé megerőltető, hiszen a villa egészen kint volt a városból... Jim maga is elcsodálkozott, mikor olyan könnyen rábukkantak az épületre.

Bizony, bizony... öt nappal ezelőtt... pedig éjszaka volt... hja, a jó memória és megfigyelőképesség... Megelégedetten elmosolyodott, de mindjárt el is komorult az arca. A villa egészen elhagyatott volt... Már akkor megdöbbent és érezte, hogy valami nincs egészen rendben... És a hatalmas, rácsos kapu zárva volt. Jim revolverével percekig ütötte a vasrácsokat, míg végre előjött egy kínai. Alacsony, kővér, sunvialak volt... Nem akarta kinyitni az ajtót, amíg rá nem fogta a revolvert és meg nem fenyegette, hogy menten keresztüllövi, ha nem engedelmesskedik.

Kétségbeejtő! A villa csakugyan üres volt... De milyen félelmesen üres. Hogy kongtak a léptei az elnéptelenedett folyosókon.

Nelson tenyerébe temette arcát és kétségbeesve bámult maga elé.

— Mi történt itt? Mi volt ez a négy nap? Csakugyan megtörtént, vagy Jim is, meg ő is megőrültek?

Zsebébe nyult, a cigarettatárcájáért és kezébe akadt valami. Edna legyezője. Nem, mégsem volt álom... Mégis valóság volt... Több, mint valóság...

Nem tudott egy helyben maradni. Felugrott, pénzt dobott az asztalra és elment.

*

Nelson kapitány, talán először életében, komolyan szenvedett. Fejjel zuhant bele egy furesz szerelembe és ezt csak fokozni tudta a szerelmét körülvevő titokzatosság. A rengeteg akadály, Edna különös elhivatottsága.

Már két hét telt el a titokzatos négy nap óta. Szívből megúgálta Sanghait és szívesen ott is hagyta volna, de nem tudott elmenni. Folyton azt remélte, hogy egyszer előbukkan valahonnan Edna Lio-Tang. Még magándetektívekkel is nyomoztatott utána. Hiába.

Utasítására Jim mindennap felhozta neki az újságokat. Mindennap újult reménnyel lapozta át és újult elkeseredéssel dobta félre őket.

Egyik napon azonban, mikor kitekintett az ablakon, fellobogózva találta a várost. Emberek,

széles sorokban összefogózva és énekelve mentek az utcán. A forgalom megállt. A soffőrök otthagyták autóikat, a kulik a riksákat és csatlakoztak a tömeghez.

Nelson gépiesen nyult az ujságok után. Az egyik angolnyelvű lapban aztán megtalálta a nagy öröm okát.

«A kínaiak nagy győzelme Mandzsuria három frontján!» — olvasta a hatalmas betűkkel szedett címet. — Az alcímek még többet mondtak. «Az újjászervezett kínai hadsereg a Nagy Fal mögé szorította a japánokat!» «A nagy offenzíva sikerült!» «Éljen a felszabadult Kína!»

Nelson izgatottan gyujtott rá és hozzá kezdett a cikk olvasásához, mely beszámolt a hallatlan és szinte érthetetlen győzelemről. A tüneményesen rövid idő alatt remekül felfegyverzett hadsereg haláltnemű elszántsággal harcolt. Új fegyvernemekkel és száz újkonstrukciójú tankkal operáltak.

A cikkíró még arra is kiterjeszkedett, hogy az ellenoffenzívát olyan kiváló tervek alapján készítették elő, hogy nem is lehetett más az eredmény. A terveket Csau-Ho-Shek tábornok dolgozta ki.

Nelson letette az ujságot és elgondolkozott. Nem bántotta, hogy zseniális terveit Csau-Ho-Shek tábornoknak tulajdonítják. Nem is várt egyebet.

Ebben a pillanatban kopogtak az ajtaján.
— Lehet! — mondta rosszkedvűen.
Az ajtó kinyílt és a szobába lépett Csau-Ho-

Shek tábornok. Nelson felpattant a fotőjből és mozdulatot tett az íróasztala felé, ahol revolverét tartotta.

— Ne fáradjon, kapitány úr! — mondta a tábornok és olyan kifürkészhetetlenül mosolygott, hogy Nelson kezdte rosszul érezni magát.

— Mit óhajt?

— Ne tartson semmitől, kérem. Már nem akarom megölni önt.

— Ez igazán kedves excellenciádtól.

— Megengedi, hogy leüljek?

— Tessék.

— Egy kínai szívesen nagylelkű. Azért jöttem, hogy bejelentsem, én megbocsájtok önnek.

— Köszönöm, én nem kértem senkinek a bocsánatát.

A tábornok megint mosolygott.

— Ez csak fokozza a nagylelkűségemet, mert én ennek ellenére megbocsájtok.

— Amint óhajtja.

— Bizonyos szempontból ugyanis hálás vagyok önnek. Tegnap nagy győzelmünket egy részét önnek köszönhetem. Repülőgépen érkeztem, hogy beszéljek önnel.

— Állok rendelkezésére.

— Semmi kedvem nincs, hogy megtudják, ki készítette a sztratégiai terveket. Nekem tulajdonítják és én ezt szívesen veszem. Mint mondtam, lemondok arról, hogy bosszút álljak önön a rajtam esett sérelemért, de van egy feltételem.

— És pedig?

— És pedig, hogy ön azonnal elutazik Sanghaiból.

— Lehetetlent kíván.

— Nem kívánok lehetetlent. Edna Lio-Tang...

— Mi van Ednával?

— Elvégezte a feladatot, amit maga elé tűzött.

— Hol van Edna?

A tábornok zsebébe nyúlt és elővett egy újságot.

— Ez a Hollywood Times keddi száma. Van benne egy cikk, ami érdekli önt.

Átnyújtotta a lapot Nelsonnak, aki kiszáradt torckkal olvasta az egyszerű személyi hírt.

«Edna Lio-Tang, a kiváló kínai filmszínésznő kéthónapos távolléte után megérkezett Hollywoodba és megkezdte a «Sanghai-i leány» felvételeit.»

Nelson felugrott.

— Köszönöm, tábornok úr. Holnap... nem, még ma utazom.

— Sejtettem. Ma indul az «Oceánia». Még elérheti. Rendelkezik az idejével?

— Igen, tábornok úr. Még öt hétig tart a szabadságom.

A tábornok biccentett a fejével, de nem nyújtott kezet. Összeütötte a sarkantyúját és távozott.

Nelson az ablakhoz állt. A tábornok kilépett a kapun és a következő pillanatban földrengető kiáltás harsant az embertömeg szájából. Vélükre kapták a győztes hadvezért és úgy vitték végig az utcán.

Csau-Ho-Shek tábornok pedig úgy ült a föld-
meg felett, mint egy fából faragott, mosolygó
Buddha-szobor.

VIII. FEJEZET.

Nelson belépett a Paramount Studio kapu-
ján. Érdeklődésére a XV. pavillonhoz utasított-
ták. Ott folytak a «Sanghai-i leány» felvételei,
Sternberg, a nagy rendező, a kis szócsővel kezé-
ben állt és a verejtéket törölte arcáról. Az egyik
sarokban meglátta Ednát. Fehér földigérő se-
lyemruha volt rajta, fekete haja leomlott vála-
laira és nagy szemei lázasan csillogtak a Jupiter-
lámpák vakító fényében.

Félretolt egy útjában álló szolgát és elindult a
leány felé. Megállt előtte és szótlanul nézte.
Edna felemelte fejét és elakadt szemmel, félig-
nyílt szájjal nézett rá vissza. Aztán felállt és
szó nélkül eltűnt az egyik műpálma mögött.

Nelson összetörve vánszorgott kifelé. Mögötte
nagy zsvaj támadt. Mára befejezték a felvéte-
leket. A rendező felvette kabátját, átizzadt in-
gére. A Jupiter-lámpákat kioltották...

— Nem ismert meg, nem akart megismerni —
gondolta Nelson szomorúan —, dehát miért?
Nem szeret?

Most gyors, könnyű lépteket hallott a háta
mögött. Mielőtt ideje lett volna megfordulni, el-

subant mellette Edna. Néhány lépést tett még, aztán megállt, de nem fordult vissza. Nelson odasietett és elébe állt.

— Mi volt ez, Edna?

— Nem tudom. Küzdöttem magammal. Küzdöttem magamban valami ellen. Arra gondoltam, hogy talán folytatni kellene a megkezdett munkát és akkor megint köztünk lett volna a kínai fal. De lemondtam róla. Elvégeztem, amit akartam. A szent Birodalomban már nincs idegen. A többit végezzék el azok, akik jobban értenek hozzá, mint én.

— És most? ... Most mi lesz.

Edna elmosolyodott.

— A losangelesi előkelő kínaiak ma estélyt rendeznek a yachtomon. Érdemetlen és szerény szolgálójuk egészségére, egy pohár rózsahar-mat-bort akarnak inni. Én ugyan tudom, hogy túloznak, hiszen én nem tettem olyan nagy dolgot, hogy előkelő emberek ünnepeljenek, de nem térhetek ki előle. Remélem, eljön maga is — Jeffry? Magának igazán jogcíme van rá.

*

Közel a parthoz, a Csendes-óceán hullámtalan víztükrén ringott a karcsú, hosszú yacht. Társalgóját kínai szobává alakították, falain zöld sárkányok és aranyszínű betűk hirdették, hogy a Mennyei Birodalom örök.

A hosszú asztal fölött viaszszínű pergamen-lámpák árasztották halványsárga fényüket. Az ábrával illatosított sűrű levegőt súlyossá

tette ötezer esztendő kultúrájának gigantikus ereje.

Az asztalfőn ült Hi-U-Lim és Wo-Pej mandarinok között Edna Lio-Tang. Testét hosszú sűrke selyem kimonó takarta. Nagy fekete szemei időnkint megpihentek Jeffry Nelsonon. Hi-U-Lim befejezte beszédét.

...és most, mikor e gyönyörűséges hajón ünnepelhetjük azt a nőt, aki megmentette a Mennyei Birodalmat a végső pusztulástól, engedjessék meg nekünk, hogy elhalmozzuk őt Buddha minden áldásával. Edna Lio-Tang! Ne vedd tolakodásnak szerény és méltatlan szolgálád kérdezetlen szavait.

Edna felemelkedett és mélyen meghajolt.

— Én most nagyon nagy zavarban vagyok. Ennyi tiszteletreméltó és nagy férfiú között olyan kicsinek és semminek érzem magam, mint a légy az oroszlánok között. Köszönöm felémelő és kitiöntető szavaikat. Az én szememben önök a nagy kínai nemzet és én leborulok arcra a kínai nemzet előtt.

Felállt és Nelsonhoz lépett.

— Az, hogy sikerült, amit akartam, legnagyobb mértékben önnek köszönhető, kapitány úr. Köszönöm.

Nelson kezetcsókolt.

— Eleinte magam sem hittem, hogy örülni fogok, amiért a segítségére lehettem.

Edna félig a társaság felé fordult.

— Az ember szemei mulatják meg az ember szeretetét. Így mondta Kon-Fu-Cse.

Felágaskodott és megcsókolta a kapitány szemét.

Hi-U-Lim, a tiszteletreméltó mandarin, Wu-Pej-hez, a szintén tiszteletreméltó mandarinhoz fordult.

— Kon-Fu-Cse bölcsesége csodálatos — mondta.

A yacht pedig csendesen úszott a Nagy Óceán végtelen tükrén.

VEGE

100-IK SZÁMA

jelenik meg a jövő héten a VILÁGVÁROSI REGÉNYEK-nek, amely azzal ünnepli meg ezt a jubileumot, hogy olvasóinak nem mindennapi irodalmi csemegét ad:

A MÁMORSZIGET

pímü regényt, amelyet

IFJ. LOVÁSZY MÁRTON,

az immár külföldön is ismert nevű író irt a VILÁGVÁROSI REGÉNYEK számára. «A menekülés, «A szerencse éjszakája», «A nagyhercegné» írója ezuttal nagyobb-szabásu témát választott; új regénye kezdetével olyan színes forgatagba, olyan rejtélyes és különös emberek közé viszi az olvasót, hogy a történet lendületével minden érdeklődésünket megragadja. Ebből az expozícióból bontakozik ki az a mélységes emberi dráma, amely fájdalommal és költészetével mindnyájunk szívéhez közel áll és amely a rohanó események izgalmain keresztül, végül is a szerelem forró lirájában oldódik föl. Ugy érezzük, hogy sorozatunk jubileuma alkalmával ennél a regénynél szebb, értékesebb ajándékot nem adhatunk olvasóinknak.

A MŰKEDVELŐ

Ezzel a gyűjtőcímmel vidám egyfelvonásosokat ad ki a Világvárosi Regények kiadóvállalata. Úgy véli, hogy jó szolgálatot tesz vele a műkedvelőknek, mert olyan műsorral gazdagítja a színműirodalmat, melyet eddig nélkülöztek. E sorozat darabjait a nagyközönség ismeri a Magyar Rádió előadásaiból, ahol nagy sikerrel kerültek mikrofon elé. A darabok szövege most színpadi alakjukban áll a műkedvelők rendelkezésére. Ezek a kis vígjátékok könnyen előadhatók, mert a színpad berendezése minden egyes esetben igen egyszerű és a meglévő díszletekből állítható elő. Különös ruhák, jelmezek ide nem kellenek. Minden műkedvelő megtalálja itt a neki legjobban megfelelő szerepet. Az előadással hamar elkészülhetnek, mert párhuzamos próbákat lehet tartani. Ezek a legolcsóbb színdarabok műkedvelők számára. A most kiadott három egyfelvonásos változatos színházi estét ad; egymásután előadva, kb. három órahosszat tart. Az egyszeri előadás jogát öt példány megvásárlásával szerzik meg a műkedvelők, összesen öt pengőért.

Az első három darab a következő:

Henri Murger: «A nagyszerű fiú».

Bemutatta a rádió 1933 okt. 29.

Eugène Scribe: «A két levél».

Bemutatta a rádió 1933 nov. 22.

Eugène Labiche: «Bosszantani veszélyes».

Bemutatta a rádió 1933 nov. 26.

99. számú keresztrejtvény

1	2		3	4	5	6	7		8	9
10			11						12	
13		14		15				16		
17			18				19			
20							21			
22				23		24		25		
			26				27			
28						29				
			30		31					
32	33	34		35				36	37	
38			39				40			
41							42			
43				44		45		46		
47			48				49		50	
51										

99. KERESZTREJTVÉNY.

VIZSZINTES:

1. Találós kérdés, képrejt-
vény stb.
10. G. E.
11. Bérbe lehet venni
12. Helyhatározó rag
13. Exotikus állat
15. Per procura rövidítése
16. A művészet franciául és fo-
netikusan
17. Női név
19. Elhunyt híres hirlapíró
(Jób)
20. Az egyház feje
21. Magyarul = János
22. T. Z. O.
23. Állat
25. Éktelenül ráz
26. Vonat
28. A francia forradalom
alakja
29. Husos
30. Piaci árusok
32. Jenai Kézilabda Club
35. Talál
36. Korjetző rövidítés
38. Oázis idegen nyelven
40. Trappban megy
41. Angyalföldi mulatságok
42. Szándék
43. Salgótarjáni Céllovó Klub
44. Azonos betűk
46. N. D. É.
47. Mássalhangzó fonetikusan

48. A sovány esztendők
50. Személyes névmás
51. Atlétikai szám

FÜGGŐLEGES:

1. Jákob fia volt
2. Megszégyenít
3. A Vajda monogramja
4. Pütyülő
5. Előtted van, ő nyájas olvasó
6. Helyhatározó
7. Görög betű
8. Beszterce-Naszódban van
9. Az 1. vizszintes fogalomkö-
rébe tartozik ez is
14. Kulya
16. Shakespeare-hős
18. Felkiáltás
19. Napilap névbetűi
23. Bejut — némi erőszakkal
24. Jár neki
26. Nem lát
27. Főzelék
31. Helyhatározó
33. Jó alakja van
34. Sáv
36. Helyeslés
37. Nem egyenesen
39. Lásd a 3. sz. sort
40. Ver
44. Ilyen hit is van
45. Nagy szabad hely
48. Csapadék
49. Betűrejtvény: Vés

98. KERESZTREJTVÉNY MEGFEJTÉSE.

Alapművellet — Palatinus — Fogat fogért — Alapító
☞ Telefon — Beletörül — Vassróf — Felsírt.

A VILÁGVÁROSI REGÉNYEK-ben megjelent

a 25-ös számtól:

25. Kellér Andor: A 10.000 dolláros csekk. — 26. H. Lovász Márton: Hajnali látomás. — 27. Bibó Lajos: A nagy találkozás. — 28. Ternay István: A miniszter barátnője. — 29. Leleszy Béla: A tűz éneke. — 30. Békefi József: Döntő bizonyíték. — 31. Tamás István: A moszkvai lány. — 32. Forró Pál: Silvia két táncosa. — 33. Ternay István: Halló, ki beszél? — 34. Görög László: Önagysága randevuja. — 35. Orbók Attila: Szív a szélben. — 36. Innocent Ernő: A pénz asszonya. — 37. Faragó Sándor: A kutyás ember. — 38. Leleszy Béla: A bűnök kertje. — 39. Baróti Zoltán: Pesti koncert. — 40. Forró Pál: Önagysága a betörő. — 41. Tamás István: Nyomtalanság. — 42. H. Lovász Márton: A szerencse éjszakája. — 43. Görög László: Az áruló esék. — 44. Baróti Zoltán: A nagy finálé. — 45. Leleszy Béla: A szöke áldozat. — 46. Forró Pál: Kvittek vagyunk. — 47. Komor István: A szürke tűz. — 48. Fekete Oszkár: Mindenki tett? — 49. Tamás István: 200 menyegző. — 50. Faragó Sándor: Wallenstein koponyája. — 51. Lestyan Sándor: Marusja. — 52. Békefi József: Kié a gyémánt? — 53. Diószeghy Miklós: Ofelsége udvari merénylete. — 54. Égly Antal: A műtőasztal. — 55. Leleszy Béla: A fekete szennyvíz. — 56. Tamás István: Az aranydarázs. — 57. Aszlányi Károly: Aki a pénz elől menekül. — 58. H. Lovász Márton: A nagyhercegné. — 59. Németh Andor: Kérem a következő urat! — 60. Császár Géza: Yvonne bosszúja. — 61. Gál Imre: Trópusi láz. — 62. Bedő Géza: Rejtelmek a Montreux-Palace-ban. — 63. Aszlányi Károly: A két-fenekű dob. — 64. Urai Dezső: Hopkins önmaga különös halála. — 65. Kertész Mihály: Pletyka. — 66. Lestyan Sándor: A levegő királya. — 67. Leleszy Béla: Éjfél kopogtatás. — 68. Kelemen Kálmán: A szélhámos bankbetétje. — 69. Innocent Ernő: Bilincsek éneke. — 70. Szánthó Dénes: Kiáltás a mikrofonba. — 71. Németh Andor: A kék szappanhab. — 72. Faludi Kálmán: Egy éjszaka története. — 73. Tamás István: A válóok. — 74. Moly Tamás: A guzshakított bölgy. — 75. Leleszy Béla: Viharkisasszony. — 76. Kellér Andor: Ahol már egyszer meghaltam. — 77. Kolozsvári Andor: Címe nincs. — 78. Görög László: Halálos fogadás. — 79. Forró Pál: A mókusbunda. — 80. Tamás István: A párizsi rokon. — 81. Németh Andor: A sárga kimono. — 82. Leleszy Béla: Azur-álom. — 83. Faludi Kálmán: A hasis. — 84. Aszlányi Károly: Utazás a villamosszék körül. — 85. Péczely József: A Vörös álarc. — 86. Urai Dezső: Asszonyvesere. — 87. Kertész Mihály: Az utolsó jelenet. — 88. Lestyan Sándor: Botrány a múzeumban. — 89. Szeredi S. Gusztáv: Hajsza a ködben. — 90. Gál Imre: Volt már büntetve? — 91. Forró Pál: Két nő, egy férfi. — 92. Polgár Rezső: Dráma a kastélyban. — 93. Péczely József: A cirkus lovagja. — 94. Ternay István: Érdeklődésság. — 95. Gusztáv Adám: Kezeket fel! — 96. Vadai Albert: Kaland a harcmezőn. — 97. Németh Andor: A 913. akta. — 98. Leleszy Béla: A Gibson-express. — 99. Nagy-Károly: A kinsai fal.

